

Majornakyrkan

EQUMENIAKYRKAN

1 | 21

A close-up, artistic photograph of a young child's face. The child has light blue eyes and long, wavy blonde hair. The lighting is soft and natural, highlighting the texture of the hair and the gentle expression on the child's face. The background is a muted, earthy green.

Att vara människa

BILD: HELENE JOHANSSON

Den stora frustrationen, den stora längtan och det stora löftet

JAG HAR INTE SÅ SVÅRT att stå ut med den lugna lunken under pandemin. Våldigt mycket har skjutits upp tills vi en gång får möjlighet att ses.

Jag har inte så svårt att gå med munskydd eller visir när det behövs, att sitta hemma då och då, att anpassa mig till att plötsligt sända gudstjänster över nätet.

Jag har heller inte så svårt att låta bli att köpa lösviktsgodis (som jag för övrigt inte förstår varför det säljs just nu).

Men jag blir förskräckligt frustrerad av alla jag inte får träffa. Nära och kära, och inte minst församlingen. Som jag saknar er! Jag vill ju så mycket hellre fira gudstjänst tillsammans med er alla. Även om jag förstår alla omställningar, och stödjer dem, är det oerhört frustrerande. Värst var perioden advent till trettondedagen. Vi hade planerat ganska långt med medverkande och innehåll, även om det inte fick vara mer än 20 personer i rummet. Så blev det plötsligt bara åtta. Körerna och musikanterna som var planerade till gudstjänsterna tillsammans med övriga medverkande blev alldeles för många människor. Och barnkörernas föräldrar var för många. Allt detta tog oerhört mycket tid och energi i anspråk. Tack till alla er som var

med och tänkte! Vid varje omställning har vi också fått fundera på vilka av våra grupper i kyrkan som kan träffas – och om de bör göra det och i så fall med vilka restriktioner. Det tar onödigt mycket tid, men måste göras.

Varje dag när jag går hem konstaterar jag att listan på er jag hade velat ringa är lika lång som dagen innan, och till och med lite längre. En oerhört stor frustration, för jag ville så gärna. Jag är så tacksam om du ringer mig så vi får byta några ord. Jag är ganska dålig på att själv avbryta de praktiska tingen på listan, men är så tacksam när någon annan gör det åt mig. Så förlåt att jag inte har tagit mig tillräcklig tid, men välkommen att ge mig av din tid.

CORONA TILL TROTS har våra barnkörer kunnat öva, men vi har inte kunnat ha mötesplatsen ”måndagsmaten” – jag längtar till att den ska komma igång igen!

Jag längtar till att kyrkan åter ska myllra av liv – anonyma narkomaner, bibelstudiegrupper, samtalsgrupper, bokcirklar, bostadsrättsföreningar, bönegrupper, canasta- och bridgespelare, dansare, kyrkkaffen, körer, musikanter, sittande gymnaster, textilträffar, tors-

dagsträffar och tjöt mellan människor i varje hörn.

Jag längtar till att vi ska kunna hålla kyrkan öppen så mycket som möjligt, att människor ska komma in och finna vila i kyrkorummet, att hitta någon att samtala eller be med. Och naturligtvis, mest av allt, att vi skall kunna ses igen till gudstjänst och söndagsskola. Vi behöver varandra och vi behöver gemenskapen med levande Gud.

Under pandemin har mängden själavårdssamtal ökat. Inte så mycket relaterat till själva pandemin, utan till livsfrågor, tro och längtan. Det är möten i rummet, via telefon, sms, mejl och videomöten, nya vägar som fungerar förvånansvärt bra. Jag lägger nog totalt en arbetsdag varje vecka till sådana möten. Men jag längtar ändå efter den dag då de flesta av dem kan ske öga mot öga i samma rum, utan visir och munskydd. Det gör trots allt samtalet lite lättare. Hör gärna av dig om du också vill ha ett samtal.

Jag längtar också efter att få veta vilka alla våra nya gudstjänstbesökare är. Nu när vi sänder över Youtube har vi runt 100 besökare, ibland fler. Vilka är de? Riktigt så många brukar vi inte vara när kyrkan är öppen. Jag längtar efter

att få göra den inbjudan så varm och stark att alla hundra (om de nu inte bor i en annan stad) också hittar till gudstjänsten och gemenskapen i rummet.

JAG VET VILKA avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp. När ni åkallar mig och ber till mig skall jag lyssna på er. När ni söker mig skall ni finna mig. Ja, om ni helhjärtat söker efter mig skall jag låta er finna mig, säger Herren. Jag skall vända ert öde och samla in er från alla de folk och alla de platser till vilka jag har fördrivit er, säger Herren. Jag skall låta er återvända till den plats jag har förvisat er från. JER 29: 11–14

Vi får göra Jeremias löfte till vårt löfte. Vår förvisningsort har inte varit Babylon, utan en förvisning från normala gemenskaper. Men Gud lovar att låta oss återvända till den plats vi saknar.

Det som hänt under den här perioden är att vi har upptäckt hur mycket av det som vi tagit för självklart, faktiskt inte är det. Kanske kan återgången till ett normalt liv, när den nu kommer, få oss att på riktigt känna tacksamhet också över det vi trodde var självklart. Inte minst varandra.

Jag skall ge er en framtid och ett hopp, säger Herren.

Gud välsignar dig!

■ *Leif Romell*

Fyra år med våra killar

I FYRA ÅR HAR afghanska ensamkommande flyktingar bott i Majornakyrkan. Det började sommaren 2017 med 18 killar i storstugan på nedervåningen. De packade ihop tillhörigheter, madrasser och annat varje morgon och vi använde lokalerna som vanligt på dagarna. I augusti innebar samarbetet med föreningen Agape att plats gjordes i ordning för tio killar som skulle bo i kyrkan en längre tid. Samma månad kom killarna. Vi blev åtta volontärer som ställde upp för att vara med dem på kvällarna och som jourkontakt. I början behövdes mycket praktiskt som madrasser, överdrag, sängkläder, hyllor, krokar,

toalettsaker, matförvaring, och vi fick god hjälp av Agape. Men det blev snart vardag med översättning av papper, läxhjälp, städscheman, och så detta att rätt uttala killarnas namn. Många skratt blev det när våra tungor inte kunde få till de för oss konstiga ljuden på rätt sätt.

Några av dem öppnade sig och började berätta sin historia. Flera hade som små varit med när familjen flytt till Iran och där levt i flyktingläger. När pojkarna blev 12 år hämtades de till att bli soldater. För att undvika detta skickade flera familjer dessa pojkar ut ur Iran mot Europa. Flera av våra pojkar berättade att de i kriget förlorat äldre bröder och att de mycket väl visste vad som väntade dem själva. I små bitar fick vi volontärer berättelser om flykt, lift på bilflak liggande gömda under presenningar, hur de blev avkastade och fick fortsätta vandra till fots i snö och kyla, över gränser. En del blev tagna av polis och milis, slagna och fråntagna det de hade men snart på flykt igen med helt utslitna skor. Och så båtöverfarten. Några kunde berätta så långt, men inte alla. Där slutade de som hade orkat berätta med att säga: "Ni kan inte förstå, det går inte att berätta. Ingen vill ha oss". Dessa citat har vi hört flera gånger.

Nu har killarna bott hos oss i kyrkan i fyra år. De är så tacksamma mot kyrkan och det extra de har fått i form av närhet och kramar. Det lilla extra har också bestått av uppmärksamhet vid födelsedagar, julklappar och

julfrukt och godis. Nästan alla har velat ha de gymkort vi har kunnat hjälpa dem med för att kunna träna.

Flera av de killar som vi hade hos oss från första början har flyttat, några har fått uppehållstillstånd, flera har fått stanna med hjälp av gymnasielagen, några få har fått jobb. När några har flyttat ut har nya kommit. En kille var Sattar, som flera lärde känna genom den diktbok han skrev. Han är nu i Frankrike med ett uppehållstillstånd i någon form.

Under covid-19 pandemin har vi frivilliga inte kunnat vara hos killarna som förut. Då jag har frågat flera av dem vad detta har betytt säger de: "Vi ligger mycket mer i våra sängar, vi äter inte tillsammans och vi har inga roliga fester".

Min upplevelse är att de killar vi har haft, uppåt ett 30-tal under dessa fyra år, har klarat sina liv fantastiskt utifrån deras utgångspunkt. Jag funderar över om jag hade klarat deras situation, eller hur mina barn hade gjort.

Ibland har några pratat med sina närmaste i Iran eller på andra ställen långt bort. Då har de gärna presenterat oss för sina mammor, där har jag starka minnen av gråt och tack till oss.

Jag minns också många roliga kvällar med killarna och jag är tacksam över att ha fått deras förtroende. Men jag har dåligt samvete över att jag inte har kunnat göra mer, och jag skäms över att Sverige sänder dem till Afghanistan till en säker död.

■ Aina Stenberg

FÖRBÖNSUTBYTE MED PASTOR ARISTID

I det senaste utbytet av förbönsämnen mellan Majornakyrkan och Ingouminaförsamlingen i Zanaga bad pastor Aristid Ngoubili om förbön för arbetet bland urbefolkningen. Det är ett mycket angeläget arbete som Kongokyrkan driver, och en av de aktiva är just pastor Aristid.

Norska missionskyrkan, som stöder arbetet, skriver på sin hemsida om den förändring som har skett de senaste åren: "Förr kunde inte urbefolkning och bantufolk gå på samma sida av vägen, människor från urbefolkningen var tvungna att gå över till andra sidan när de möttes. De kunde heller inte gå med händerna i byxfickorna utan att bli slagna. Det ansågs att de visade överlägsenhet och skulle då bli satta på plats. Nu får vi gå ifred, och det är ett direkt resultat av kyrkans arbete, säger Alfred Ngampio. Alfred hör till urbefolkningen och är med i ledningsgruppen för arbetet."

I den senaste ansökan om medel till att fortsätta projektet med att stärka urbefolkningens rättigheter och självmedvetenhet finns fler exempel på ojämlikhet: "Bantu-kvinnor accepterar inte att inhemska kvinnor kommer för att föda och sova på 'deras' förlossningssängar. Med den skam- och okunnighetskultur

som råder avstår de från att komma till myndigheterna för att erhålla viktiga civila handlingar, vilket innebär att många av dem inte har födelsebevis."

En studie, som utfördes 2012 av den evangeliska kyrkan i Kongo i ett sammanhang där urbefolkning och bantu levde tillsammans, visade att: 42 procent av urbefolkningen och 22 procent av bantuernerna kände inte till sin ålder, 30 procent av urbefolkningen och 55 procent av bantuernerna säger att de har hört talas om folks rättigheter, 14 procent av urbefolkningen och 29 procent av Bantu anser att kongoleserna åtnjuter sina vardagliga rättigheter, 62 procent av urbefolkningen menar att de inte betraktas som jämlika och 82 procent av bantuernerna säger att urbefolkningen känner sig diskriminerade.

Församlingarna i Zanaga-distriktet, som är Majornakyrkans vänförsamlingar, finns mitt i denna verklighet och arbetar för att stärka urbefolkningens rättigheter och stärka deras självmedvetenhet. De vill också förändra kongosamhällets inställning till urbefolkningen. Vi fortsätter den viktiga förbönen för pastor Aristid, församlingarnas och kyrkans arbete för Kongos urbefolkning.

■ *Ingvar Stenberg*

Samtliga samlingar sker över Youtube (sök "Majornakyrkan tv") om inget annat anges.

FEBRUARI

14 FASTLAGSSÖNDAGEN 11.00

GUDSTJÄNST *Kärlekens väg*. Leif Romell, Margareta Björn. Siv Dahl Lövsén, solosång. Sånggrupp. Erling Zetterman, orgel.

17 ASKONSDAGEN 19.00 ANDAKT

Bön och fasta. Leif Romell, Erika Bomb.

21 FÖRSTA SÖNDAGEN I FASTAN 11.00

GUDSTJÄNST *Prövningens stund*. Leif Romell, Margareta Björn. Siv Dahl Lövsén, solosång. Sånggrupp. Erling Zetterman, orgel.

23 TISDAG 18.30 EQUMENIAS ÅRSMÖTE. Sker digitalt. Anmälan till katarina.mansson@feelgood.se.**26 FREDAG** Under dagen kommer handlingarna till församlingens årsmöte att göras tillgängliga. Från och med lördag kan du hämta dem i kyrkan, eller höra av dig så mailar vi eller postar.**28 ANDRA SÖNDAGEN I FASTAN 11.00**

GUDSTJÄNST *Den kämpande tron*. Roland Svantesson, sång och predikan. Leif Romell, gudstjänstledning och sång. Sånggrupp. David Eckerstein, piano

MARS

7 TREDJE SÖNDAGEN I FASTAN 11.00

GUDSTJÄNST *Kampen mot ondskan*. Leif Romell, Roland Svantesson. Robin Björnell, sång. Sånggrupp. Erling Zetterman, orgel. Förbön för våra vänförsamlingar.

13 LÖRDAG 16.00 FÖRSAMLINGENS

ÅRSMÖTE. Sker digitalt. Inbjudan kommer att sändas ut till alla medlemmar via mejl.

14 MIDFASTOSÖNDAGEN 11.00 GUDS-

TJÄNST *Livets bröd*. Leif Romell. Malin Rosqvist, klarinett. Sånggrupp. Erika Bomb, orgel.

21 SÖNDAG MARIE BEBÅDELSEDAG 11.00

GUDSTJÄNST *Guds mäktiga verk*. Leif Romell. Sång av Chapter, ledare: Ida-Maria Brunt. Sånggrupp. Gunnel Gotting, orgel.

28 PALMSÖNDAGEN 11.00 GUDSTJÄNST

Vägen till korset. Leif Romell. Sång av Linda Sjösvärd och Rasmus Karlsson. David Eckerstein, piano.

29 MÅNDAG 19.00 PASSIONSANDAKT

Att vara människa – utmanad av generositeten. Konstverk: Gunnel Gotting. Reflektion: John Bjurenstedt. Musiker.

30 TISDAG 19.00 PASSIONSANDAKT

Att vara människa – utmanad av pengarna. Konstverk: Anna-Karin Zetterman. Musiker.

31 ONSDAG 19.00 PASSIONSANDAKT

Att vara människa – utmanad av sin egen goda vilja. Konstverk: Birgitta Möller. Reflektion: Pontus Bäckström. Musiker.

APRIL

1 SKÄRTORSDAG 19.00 PASSIONS-

ANDAKT *Att vara människa* – utmanad av sin trötthet. Konstverk: Ann-Britt Ängerheim. Reflektion: Stefan Tellevi. Musiker.

2 LÅNGFREDAG 11.00 PASSIONS-

ANDAKT *Att vara människa* – när allting rasar. Konstverk: Roland Svantesson. Musiker.

4 PÅSKDAGEN 11.00 PASSIONS-

ANDAKT *Att vara människa* – utmanad av sin rädsla. Konstverk: Helene Johansson. Musiker.

11 ANDRA SÖNDAGEN I PÅSKTIDEN 11.00

GUDSTJÄNST *Påskens vittnen*. Leif Romell. Förbön för våra vänförsamlingar.

FÖRSAMLINGSBOK

Vigsel

- Kari Lohne och Arne Guldstrand vigdes till äktenskap i Majornakyrkan 11 december 2020. Officiant: Ulla Brattö.

MUSIKEN I MAJORNAKYRKAN fortsätter under våren i det lilla. Barnen ses som vanligt, men resten av köerna är tyvärr fortsatt pausade.

De små barnen i Memory har fullt upp med att lära sig om kroppen samtidigt som vi sjunger och leker och Chapter har redan nu börjat förbereda sång och dans till ett inspelat framträdande till gudstjänsten 21 mars. Med sig har de också sin nya ledare Ida-Maria som tar över efter Paulin och Mikaela.

Majornakören, vår kör för 20–35 åringar, är som sagt pausad från att ses i helgrupp, men från och med februari har några börjat ha privata sånglektioner med mig.

Så vi har återigen lite musik igång under tisdagarna – och vem vet, kanske kommer de och sjunger för oss i någon gudstjänst framöver?

Allt gott!

■ Erika Bomb

UNDER JANUARI har alla som är medlemmar i RPG fått ett brev och ett mejl. Det nya är att vi kan mejla till alla för att snabbare få kontakt. Om du inte är medlem men vill veta lite mer om vilket program vi har, får du gärna höra av dig till rpg.majorna@gmail.com för att vara med på listan.

Torsdag 4 mars kl 11.00 kommer vi att ha vårt årsmöte och troligen blir det på nätet. Om du som inte är medlem vill vara med på detta bör du anmäla din mejladress till oss.

Vad gäller program har vi tänkt starta med några uteaktiviteter med början torsdag 18 mars. Tanken är att vi samlas vid kyrktrappan kl 11.00 för att där bestämma vad vi vill göra.

Som ni alla förstår blir det inga senior dagar på Bobergsgården i år heller. Om situationen skulle förbättras och alla är vaccinerade, får vi senare ta ställning till om det går att vara på Bobergsgården. Vi har ännu inte bokat gården men det kan vara en liten tanke.

Till hösten hoppas vi komma igång med samlingar igen. Om du har förslag på programpunkter så hör gärna av dig.

Med hopp om att vi ses snart!

■ Inger Eriksson, styrelsen

**SÅ HÄR, SOM EN AV
FÖRSAMLINGENS MEDLEMMAR
GÖR TILLSAMMANS MED
ANDRA SJUTTIOPLUSARE,
GÅR DET OCKSÅ ATT
SPENDERA TIDEN UNDER
CORONARESTREKTIONERNA.**

Torgny Englund

Hej Torgny! Hur har du det i Corona-tider?

– Jag går och väntar på operation av mitt ena knä. Egentligen skulle jag ha opererat knät i oktober, men på grund av Coronan får jag vänta. Nu släpar jag benet efter mig som en gammal gubbe. Man vill ju alltid vara ung. När jag var ute och tog en promenad i Slottsskogen på två kilometer fick jag ont i det andra knät när jag inte kunde stödja på det skadade. Och så sörjer jag Ulf Herngren som avled i hjärtinfarkt. Vi var kompisar och årsbröder. Vi firade i kyrkan med tårta när vi fyllde 80 tillsammans med Lilian Kuhlin och Yoko Johansson

Hur har det gått med dina fritidsintressen?

– Det är det som suger mest. Jag skulle egentligen åkt till Härjedalen på torsdag för att åka skidor. Vi har en andelsstuga där. Det går inte nu när jag inte är opererad. Jag skulle ha blivit opererad på IFK-kliniken. De hade inga sängplatser och rekommenderade att inte göra operationen där. Nu är jag uppsatt för operation i mars. Jag kan inte hålla på så här. Det är inte Englund som är ute och går. Jag känner mig 10 år äldre. Men det ska nog bli ordning på detta.

Hur länge har du varit medlem i Majornakyrkan?

– Min fru Inger och jag togs in i gamla missionskyrkan på Betzensgatan i det sista mötet som var där och sedan

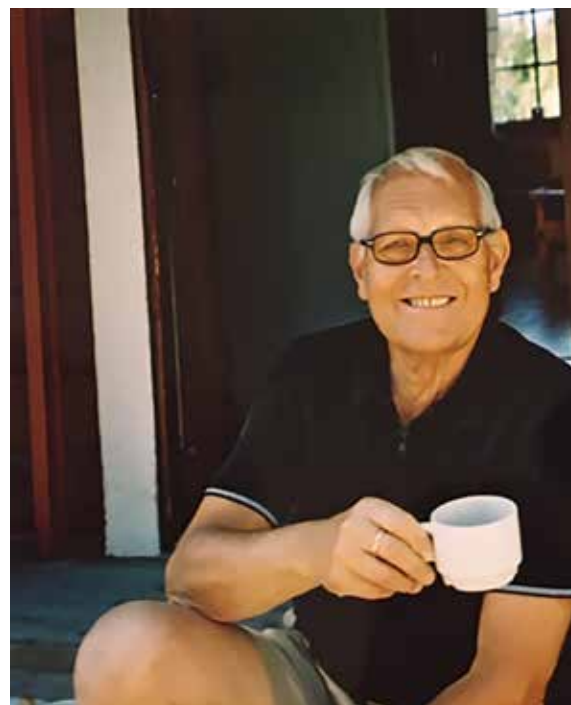
flyttade alla över till Majornakyrkan vid Chapmans torg. Jag var med och låste upp dörren till den nya kyrkan. Det var väldigt högtidligt. Det är Majornas församling jag saknar mest och på andra plats kommer bastuklubben och vännerna där.

Hur kom du till tro?

– Jag är Alingsåsare. Vi bodde granne med metodistkyrkan. Jag började där när jag var 6–7 år. Trots min unga ålder kunde jag gå på "Gott Gry". Missionskyrkan låg på andra sidan stan. När jag kunde åka själv så började jag i söndagskolan i missionskyrkan. Min familj var engagerad i kyrkans styrelse. När jag var 13–14 år började jag knä och Paul Edman la sin hand på mitt huvud. Sedan träffade jag Inger. Hon gick och dansade men det gjorde inte jag. Jag brukade åka upp och hämta henne efter dansen på vespan. Genom åren har hon blivit mer aktiv än jag.

Vad betyder församlingen för dig?

– När vi kom till Göteborg inbjöd Ulf Herngren oss till Majornakyrkan. Vi bodde en period nära Redbergskyrkan men var kvar i församlingen i Majorna. Sedan hittade vi vårt hus på Tängudden med gångavstånd till kyrkan. Där har vi bott i 55 år. Majornakyrkans församling är mitt kristna hem. Det är grundbulten och tryggheten i livet som jag håller mycket högt.

FAKTA

ÅLDER: 83 ÅR

MEDLEM I KYRKAN: NOVEMBER 1963

FAMILJ: MIN FRU INGER OCH TRE BARN, EN DOTTER OCH TVÅ SÖNER SOM HAR GETT OSS ÅTTA BARNBARN

INTRESSEN: FRILUFTSLIV, ORNITOLOGI – MEDLEM I GÖTEBORGS ORNITOLOGISKA FÖRENING SEDAN 50 ÅR, BÅTEN, VINTERBAD OCH HÄCKEN

SENASTE BOK: HANS LENNART WALLENSTAM MOT ALLA ODDS

SERIE SOM JAG FÖLJER:

THE QUEENS GAMBIT

FAVORITPSALM: HÄRLIG ÄR JORDEN

Kan du berätta lite om din bakgrund som scoutledare?

– Jag började i scouterna 1947. Året därefter var jag på mitt första scoutläger i Sjövik. Senare kom jag att bli ledare. Vi var cirka 30 ledare och 100–150 scouter. Något jag tycket var roligt var att ordna ledarträffar ute i skogarna runt Alingsås. I Göteborg hade vi en scoutkår i Långe- drag som jag var engagerad i men just den blev inte så långlivad. Majornakyrkan hade under 1980-talet många scouter.

Vad har ditt sociala engagemang betytt?

– Jag satt över 20 år i Räddningsmissionens styrelse. Jag har fortfarande mitt hjärta kvar där. Vi har haft en ringkedja under pandemin. Jag är med i

Rotaryklubben i Örgryte. Där har jag fått herrarna att bjuda hemlösa på frukost men vi gör det med lite fitness och bjuder också på våfflor ett par gånger om året. Det är fint att se människor mötas som lever under så olika levnadsförhållanden.

Var kommer din positiva livshållning ifrån?

– När jag jobbade aktivt för SIRA-skolan i Betlehem sa min arbetskollega Torild Zettergren en gång att det inte finns en negativ minut när Torgny är med. Det är inte bra för positiva människor att sitta hemma så här, men vi kommer igen. Min pappa fick spanska sjukan och det var ännu värre.

Tack Torgny!

■ *Linus Johansson*

BILD: BIRGITTA MÖLLER

LIVSHJÄLP I EN OROLIG TID

är titeln på en bok om samtal, själavård och andlig vägledning, som kom ut vid jultid. Initiativet till boken togs av själavårdsnätverket i Equmeniakyrkan, Region Väst – ett nätverk där både Ingvar Stenberg och Karl-

Erik Ångerheim ingår. Titeln anknyter till den oro som vi alla upplever, dels av pandemin, men också, och inte minst, av klimatkrisen som är ett hot mot mänsklighetens livsvillkor. Boken är en antologi med tio författare. En av dem är MarieAnne Ekedahl, som också är bokens redaktör. Författare från västra Sverige är Liselotte J. Andersson, Daniel Brattgård, Maria Fässberg-Norrhall, Hans Nilsson och Anders Svensson. Boken har både forsknings- och praktikerperspektiv, vilket gör den intressant för en bred målgrupp och är läsvärd för alla som är intresserade av det goda, vägledande samtalet. Den finns med i bokserien *Tro och Liv* som är Equmeniakyrkans och En-

BILD: ROLAND SVANTESSON

skilda högskolans projekt och har Libris bokförlag som utgivare. Den kan köpas i Din Bok eller beställas från Libris. Ytterligare information finns via två digitala releaser som har genomförts, en i Betlehemskyrkan, Göteborg (gå in på betlehemskyrkan.se) och en i samverkan med Enskilda högskolan (equmeniakyrkan.se/release). Releaserna finns möjlighet att ta del av ett tag framåt.

■ *Karl-Erik Ångerheim*

GUDSTJÄNSTERNA ÖVER YOUTUBE

Ett stort tack till alla våra tekniker som arbetar hårt för att få ut våra gudstjänster (och några andra samlingar också) över Youtube. För att inte slita ut de få tekniker vi har (det går åt minst två till varje gudstjänst) så gör vi två gudstjänster varannan vecka. Först sänder vi en gudstjänst direkt klocka elva. Strax efter det att den slutar spelar vi in nästa veckas gudstjänst. På så sätt behövs teknikerna bara varannan vecka, men vi som tittar kan fira gudstjänst i Majornakyrkan varje vecka. Tack till alla er som tittar, som ber för våra gudstjänster och som också bär församlingen i förbön.

■ *Leif Romell*

BILD: GUNNEL GOTTING

BILD: ANNA-KARIN ZETTERMAN

BILD: ANN-BRITT ÅNGERHEIM

HELENE JOHANSSON

ATT VARA MÄNNISKA – PASSIONSANDAKTER

Årets passionsandakter sker över Youtube men följer den ordning vi har brukat ha. Vi läser påskens evangelium och möter varje dag ett tema om att vara människa. Sex församlingsmedlemmar har bidragit med var sitt konstverk. En talare har i uppdrag att utifrån konstverket och dagens rubrik göra en samhällskommentar. Allt ramas in med psalmsång, musik och bön.

Andakterna sänds måndag till torsdag 29 mars till 1 april kl 19.00, samt långfredag 2 april och påskdag 4 april kl 11.00.

Temat handlar om att vara människa – utmanad av generositet, av pengar, av sin egen goda vilja, av sin trötthet, av att vara människa när allting rasar, av att vara människa – utmanad av sin rädsla. ■

Majornakyrkan

expedition och postadress:
Chapmansgatan 6
414 54 Göteborg
tel 722 58 80
info@majornakyrkan.se

PASTOR

Leif Romell
tel 722 58 82, 0705 35 52 99
leif@majornakyrkan.se

MUSIKLEDARE

Erika Bomb
tel 0762 05 13 12
erika@majornakyrkan.se

KASSÖR

Erling Zetterman
tel 0768 67 56 25
erling@majornakyrkan.se

KASSÖR EQUMENIA MAJORNA

Jan Månsson
tel 0704 29 30 75

BANKGIRO

församlingen: 448-4994
equmenia: 5971-2463

PLUSGIRO

församlingen: 2 54 92-0
RPG Majorna: 193 25 98-4
SWISH 1234 71 89 46

SWISH BETALA ENKLARE MED DENNA QR-KOD

VI VANDRARE

I hyllan, avdelningen ”längesedan läst”, hittade jag boken. Det är inte särskilt långsökt att låna Bo Bergmans romantitel från 1961 eftersom många av oss har varit sysselsatta med att vandra under det senaste årets restriktioner och isolering. I större eller mindre grupper, på myndighetsrekommenderade avstånd från varandra, har vi dragit ut i stadens och omgivningarnas natur- och skogsområden. Det finns många att välja bland – 182 enligt en tipsbok. Försedda med matsäck, bra skor och kanske stavar har vi sökt upp tidigare kända och okända stigar, promenadvägar och utsikter, inte sällan smått imponerade över den tillgång för kroppens och själens välbefinnande dessa samhälleligt bekostade skogsstigar är. Vi är många som i vandringen har funnit balans i vår egenisolerade tillvaro, och gemenskap med varandra och andra i samma ärende. Vid möten på stigen ett steg åt sidan för större avstånd, en nick, ett leende, ett gemenskapens och igenkänningens ”hej-hej”.

I romanen liknar Bergman livet vid en vandring där vi, i drömmen, får följa det unga paret Fritz och Sophie på deras sista etapp, den till himlen, till paradiset. De blir där bekanta med portvakten Sankte Per, som är bekymrad över hur människorna har det och därför tar med sig Fritz tillbaka till jorden för att visa deras tillkortakommanden. Fritz blir förskräckt över det han ser, men dras ändå med i trettioalets tyska rörelse och blir koncentrationslägervakt innan han, i romanen inte längre välkommen tillbaka till paradiset, vaknar till sans.

Den åldrade Åke, författarens alias, summerar sorgset under vandringar sin egen och samhällets förändring och det som har gått förlorat. Vår vandring fortsätter. Förskräckande många har under året tvingats lämna allt och alla, kliva åt sidan och fortsätta vandringen i annan form. Kvar hos oss finns berättelser och minnen.

■ *Harald Haggärde*